

Samuel F.B. Morse and Ezra Stiles Colleges

New Haven

Eero Saarinen and Associates

Samuel F.B. Morse and Ezra Stiles Colleges, Yale University: Tower Parkway, New Haven, Connecticut, VS/USA

Architect: Eero Saarinen and Associates

Opdrachtgever/eigenaar/Client/owner: Yale University

Gebruiker/User: Samuel F.B. Morse and Ezra Stiles Colleges

Ontwerp/Design: 1958

Oplevering/Completion: 1962

Typologie/Typology: Residential College

Totaal aantal woningen/Total numbers of residences: elk van de twee colleges heeft ruimte voor 250 studenten (175 eenpersoonskamers) plus collectieve voorzieningen / Each of the two colleges can room up to 250 students (175 single student rooms) as well as communal facilities

Kamertypologie en vloeroppervlak per eenheid/Room typology and floor area per unit: tweepersoonskamer/two student suite: 33 m² (gemiddeld/average); eenpersoons-

kamer/single student home/room: 16 m² (gemiddeld/average)

Aantal bouwlagen/Number of floors: 4 (laagbouw/low-rise) met souterrain/with basement, 13 (torens/towers)

Gemeenschappelijke voorzieningen/Communal facilities: Courtyard, Common Room, TV Room, Crescent Underground Theater (souterrain/basement), bibliotheek, eetzaal, ondergronds verbonden d.m.v. gedeelde keuken, wasserette / library, dining rooms, connected by

an underground shared kitchen, laundry

Fietsparkeerens/Bicycle storage: fietsenrekken (buiten); in tunnel tussen torens en Common Room / bicycle racks (outside); in tunnel between towers and Common Room

Bronnen/Sources:

Eeva-Liisa Pelkonen en/and Donald Albrecht (red./eds.), *Eero Saarinen: Shaping the Future* (New Haven & Londen/London: Yale University Press, 2006)

Antonio Roman, *Eero Saarinen: An Architecture of Multiplicity* (Londen/London: Laurence King Publishers, 2002)

Richard Knight, *Saarinen's Quest: A Memoir* (San Francisco: William Stout Publishers, 2008)

Eind jaren '50 van de vorige eeuw wilde Yale University in New Haven het aantal studentenkamers vergroten en daarop ontstond een discussie of dit in de vorm van *colleges* (woongemeenschappen met gezamenlijke voorzieningen) of *dormitories* (logiesgebouwen zonder voorzieningen) moest plaatsvinden. Omdat Yale vooral gezien werd als *college* universiteit, vergelijkbaar met Oxford en Cambridge, en niet als een *campus* universiteit, werd besloten om twee colleges te bouwen, die vernoemd werden naar twee illustere alumni van Yale. Eero Saarinen die al meerdere plannen voor universiteits- en bedrijfscampussen had gemaakt, alle in een strikt modernistische, orthogonale opzet, kreeg de opdracht voor het ontwerp. Voor Saarinen was deze opdracht aanleiding om een college te ontwerpen, dat de individuele expressie van bewoners binnen een collectief, kleinschalig geheel maximaal zou bevorderen. Hij vertaalde dit in bouwvormen waarin repetitie en regelmaat volledig lijken te zijn verdwenen.

Voor de hoofdopzet van het dubbele collegecomplex koos Saarinen noch voor de traditionele, regelmatige hofvorm van het college, zoals op meerdere plaatsen in New Haven is aan te treffen, noch voor het vrijstaande campusgebouw. Uitgangspunt was allereerst een oplossing te vinden om de beoogde kleinschalige, huiselijke sfeer van de colleges te verzoenen met de enorme schaal van het aangrenzende Payne Whitney Gymnasium, het kolossale sportcentrum van Yale, dat oogt als een gotische kathedraal. Saarinen zocht inspiratie in oude Italiaanse steden waarin grote en kleine schaal direct naast elkaar bestaan. Hij greep vrijwel letterlijk terug op de halvemaaivormige opzet van het Piazza del Campo in Siena, waar individuele huizen tegenover het grote Palazzo Pubblico staan. De twee colleges vormen samen een gebogen pleinwand naar het Gymnasium, om daarachter te vervormen tot een onregelmatig en zeer pittoresk geheel van straatjes en hoven tussen steeds in hoogte en richting veranderende volumes. Een losstaand torenvolume beëindigt het complex aan de oostzijde. Door middel van grote modellen en ter plekke opgelaten ballonnen bepaalde Saarinen zeer precies positie en vorm van deze toevoeging aan het silhouet van New Haven.

De smalle steeg die beide colleges scheidt wordt geflankeerd door de twee eetzaal, die ondergronds verbonden zijn door middel van de gedeelde keuken. Deze steeg vormt een hoofdverbinding voor voetgangers tussen het Gymnasium en het centrum van New Haven, dat tevens het hart van de universiteit vormt. Trappenhuizen in de bouwdelen geven toegang tot clusters van onregelmatig gevormde kamers, zorgvuldig uitgewerkt met ingebouwde kasten, studienissen, banken en bedden.

De gevels zijn zo gesloten mogelijk gehouden; grote muurvlakken van beton, met in de kist opgenomen ruwe steenblokken die na ontkisting door stralen aan het oppervlak gebracht zijn, worden doorsneden door smalle, verticale raamstroken. In de gevels en voor de inrichting van het maaiveld zijn sculpturen van Costantino Nivola opgenomen, die in het klein het sculpturale karakter van het gehele complex bevestigen. In 2010 vond een zorgvuldige, door KieranTimberlake ontworpen uitbreiding plaats onder maaiveld. (dvg)

When Yale University in New Haven decided to increase the number of student rooms in the late 1950s, a discussion ensued about whether this should be realized in the form of 'colleges', residential communities with shared facilities, or 'dormitories', hostel buildings without facilities. Because Yale was primarily seen as a college university, similar to Oxford and Cambridge, and not as a campus university, the decision was taken to build two colleges. The colleges were named after two illustrious Yale alumni. The design commission was awarded to Eero Saarinen, who had already made several plans for university and commercial campuses, all of them with a strict, modernist orthogonal arrangement.

The assignment to realize colleges was the pretext for Saarinen to create a plan that took as its starting point maximum expression of the residents' individuality within a collective, small-scale entity. He translated this into building forms where repetition and regularity seemed to have disappeared completely.

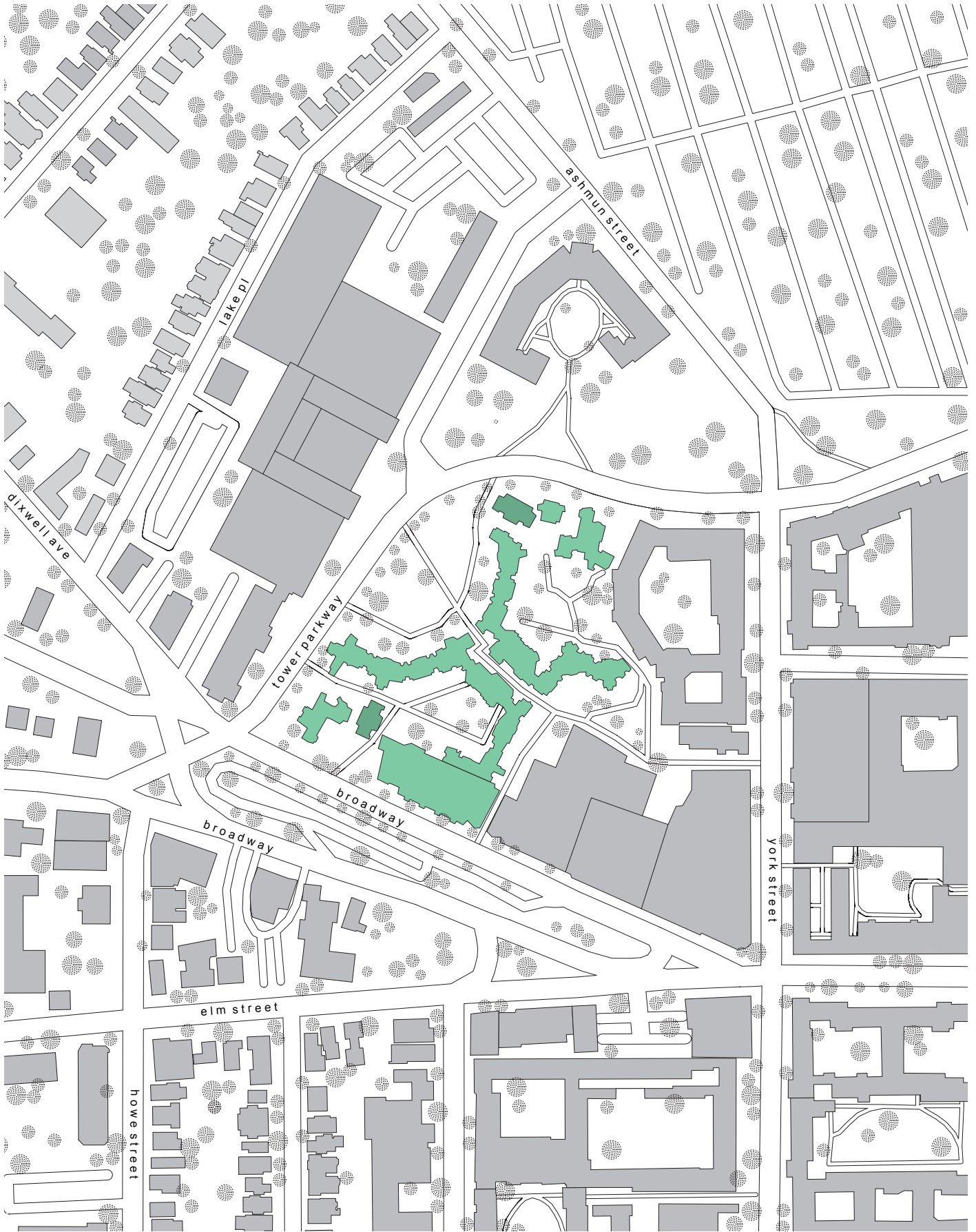
For the principal layout of the double college complex, Saarinen chose neither the traditional regular court form of the college to be found in several places in New Haven, nor the free-standing campus building. The preliminary issue was to find a solution to reconcile the intended small-scale, close-knit atmosphere of the colleges with the enormous scale of the adjacent Payne Whitney Gymnasium, the colossal Yale sports centre that looks like a Gothic cathedral. Saarinen looked for inspiration in old Italian cities where large and small scale exist directly beside each other. He reverted almost literally to the crescent-shaped layout of the Piazza del Campo in Siena, where there are individual houses opposite the large Palazzo Pubblico. Together the two colleges form a curved urban elevation leading to the Gymnasium, only to transform beyond into an irregular and extremely picturesque combination of little streets and courtyards between volumes that change continually in height and direction. A free-standing tower volume completes the complex on the east side. By using large models and letting balloons loose on location, Saarinen was able to determine with extreme precision what the position and form of this addition would mean to the silhouette of New Haven.

The narrow alleyway that divides the two colleges is flanked by the two dining halls, which are connected underground by means of the shared kitchen. This alleyway forms a main route for pedestrians between the Gymnasium and the centre of New Haven and also represents the heart of the university.

Staircases in the building segments provide access to clusters of irregularly shaped rooms, carefully elaborated with built-in closets, study niches, couches and beds.

The façades have been kept as closed as possible; large concrete wall surfaces, with rough blocks of stone added in the form that were blasted to the surface after being taken out of the form, are transected by narrow vertical window bands.

Sculptures by Costantino Nivola have been included in the façades and the layout at ground level, which bear out on a small scale the sculptural character of the whole complex. In 2010, an expansion took place below ground level, carefully designed by KieranTimberlake. (dvg)

Studentenkamer
Student room

Doorgang tussen de twee colleges
Passage between the two colleges

Eetzaal van Morse College
Morse College dining hall

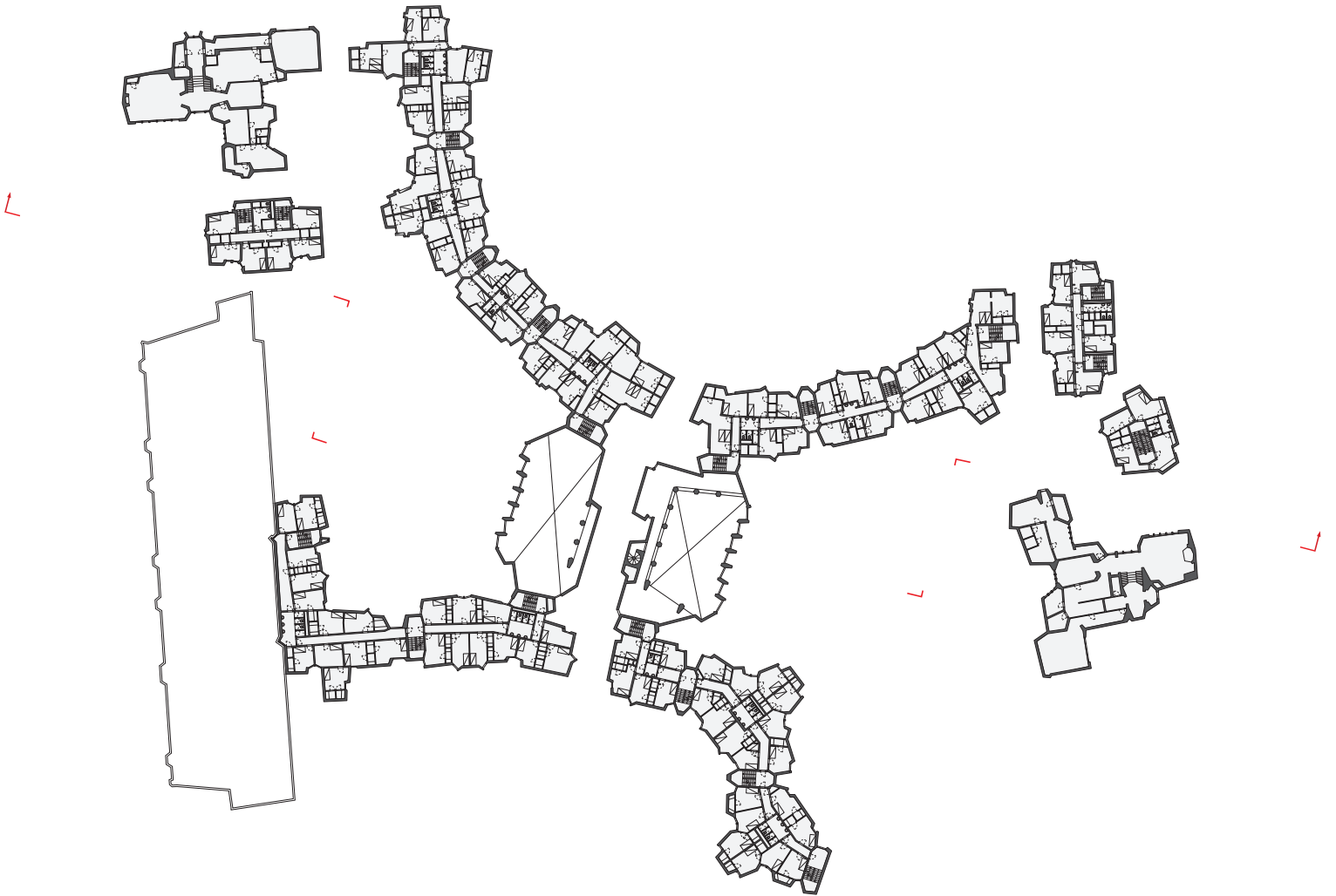

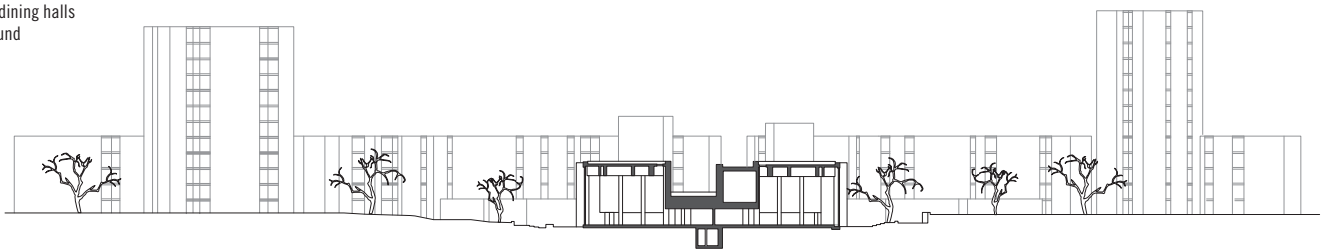
Begane grond
Ground floor

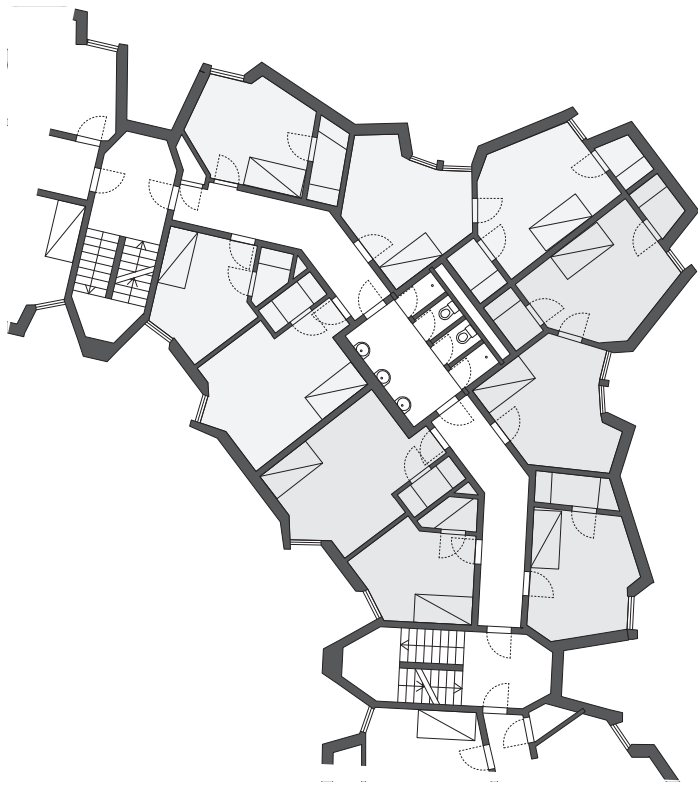

Verdieping
Upper floor

Doorsnede over de ondergronds
verbonden eetzaal
Section through the dining halls
connected underground

Cluster van kamers
Cluster of rooms

Stiles College met eetzaal
Stiles College with dining hall

Morse College vanaf Tower Parkway
Morse College seen from Tower Parkway

Toren Morse College aan Tower Parkway
Morse College Tower on Tower Parkway

Entree Stiles met sculptuur van Costantino Nivola
Entrance to Stiles with sculpture by Costantino Nivola

